

[Nør Christensen]

lovens § 261, som hr. Glistrup var inde på, og som er bestemmelsen om frihedsberøvelse. Det fremsatte forslag implicerede strafbarhed, »når nogen hindres i at færdes frit til og fra en ejendom eller andet område, hvortil han i øvrigt er adgangsberegtiget.«

De juridiske overvejelser, som CD i de mellemliggende år har haft, har ført til, at forslaget, som jeg i dag fremsætter, er et forslag om en tilføjelse til straffelovens bestemmelser om ulovlig tvang.

Fremsættelsen af forslaget i 1975 og den debat i Folketinget, som da blev ført – bl.a. på grundlag af CD's forslag – gav anledning til, som det også har været nævnt, at Straffelovrådet blev hørt om sagen. Området, som man bad Straffelovrådet om at bedømme, blev begrænset til at vedrøre »afspærring eller andre midler til adgangshindring«. Alligevel indeholder Straffelovrådets udtalelser betragtninger af væsentlig betydning for bedømmelsen både af den egentlig fysiske afspærring og af den afspærring, som alene består i trusler eller truende adfærd. Jeg hæfter mig navnlig ved, at Straffelovrådet klart gav medhold i det synspunkt, at straffelovens § 261 om frihedsberøvelse kun er anvendelig som strafferetlig sanktion, hvis nogen hindres i at forlade en lokalitet, mens hindringen af adgang til samme lokalitet kun er strafbar, og jeg citerer ordret fra side 11 i Straffelovrådets udtalelse:

»... hvis der foreligger ulovlig tvang efter § 260.«

Der er altså tale om en forskel i forhold til det, den fungerende justitsminister sagde, og jeg vil bare bede ham notere sig dette, også af hensyn til den rigtige justitsminister.

Forudsætningen for, at der efter formuleringen af § 260 er tale om sådan ulovlig tvang, er, at truslen over for den, der hindres adgang, består i, og jeg citerer igen fra straffeloven:

»... vold eller trussel om vold, om betydelig skade på gods, om frihedsberøvelse eller om at fremsætte usand sigtelse.«

Denne formulering er både efter CD's opfattelse og efter Straffelovrådets vurdering klart utilstrækkelig til at foretage strafferetlig sanktion i en situation, hvor adgang hindres ved egentlige fysiske hindringer eller ved en truende attitude, og uden at en sådan konkret trussel som forudsat i formuleringen af § 260 er fremsat.

På side 24, 25 og 26 i Straffelovrådets udtalelse drages den konklusion, at § 260 hverken direkte eller analogt er anvendelig ved de egentlige fysiske blokader, men CD finder hverken den egentlige fysiske hindring eller den truende adfærd mere acceptabel end den direkte fremsættelse af trusler.

Heller ikke den opfattelse af, at § 260 er for snæver i sin beskrivelse af det strafbare gerningsindhold, er ny. Allerede ved straffelovudkastet fra 1912 havde den til § 260 svarende straffebestemmelse, som det påpeges af Straffelovrådet i udtalelsen fra 1975, på side 17 til beskrivelsen af gerningsindholdet knyttet en generel formulering, som lød: »... eller på anden måde«.

CD har frem for en tilsvarende lidt upræcis henvisning, som nok er vel generel, foreslået, at den nødvendige præcisering relateres til de egentlige fysiske hindringer og den truende adfærd. Det, som for CD var og stadig er magtpåliggende, er at få fastslået den uacceptable udvikling af en arbejdsconflikt, at truende adfærd, som ofte vil implicere en højere grad af krænkelse af det enkelte menneskes integritet, bliver brugt til at hindre almindelig adgang til steder eller lokaler, hvortil passagen normalt er fri.

CD's tidligere fremsatte forslag om en præcisering af fysiske blokaders ulovlighed skete bl.a. på grundlag af en række konkrete sager. Man kan måske erindre sig f.eks. Hope Computer-sagen, hvoraf det – uanset at konkret strafskyld af bevismæssige grunde ikke blev statueret – kan udledes, at straffelovens § 261 skaber fornødent værn for tiltag, der hindrer adgang fra lokaler ramt af fysiske blokader.

Samme bestemmelse om frihedsberøvelse kan imidlertid ikke efter dens formulering anvendes ved hindring af adgang til lokaler, og det er CD's opfattelse – også med baggrund i de konkrete sager, som er set siden Folketingets behandling af CD's forslag i 1975 – at der stadig er et betydeligt behov for at få præciseret strafbarheden, der efter CD's vurdering må være forbundet med fysiske blokader, som går over gevind på en måde, så mennesker på grund af fysiske hindringer eller trusler må afstå fra adgang til lokaliteter, hvortil de i øvrigt har lovligt ærinde. Jeg skal erindre om, at der var nogle folketingsmedlemmer, der for nogle år tilbage kom lidt for sent på arbejde på grund